

[Anne Grete Holmsgård]

svindel, og det finder jeg i hvert tilfælde uacceptabelt.

Man kunne selvfølgelig også, som hr. Ahlmann-Ohlsen bl.a. har foreslået, sige: pst, problemet er uløseligt, vi kan ikke lide det, vi tripper fra den ene fod til den anden, og derfor siger vi: der er nogle bestemte områder i Danmark, hvor vi kan pumpe rent grundvand op, og så må de andre i øvrigt godt grise til. Det er lidt en omformulering af det, hr. Ahlmann-Ohlsen har sagt til dagspressen, og som den konservative pressetjeneste har udsendt en pressemeddelelse om.

Ja men hvis man nu gør det, kræver det for det første, at man kan indkredse de områder, hvor man skal pumpe grundvand op, og de har jo ikke et frimærkes størrelse, hvis man skal have tilstrækkeligt med grundvand.

For det andet betyder det, at i de områder skal man i hvert tilfælde friholde jorden for den uhyre belastning af både natur- og handelsgødning, som man påfører den i øjeblikket, så det, jeg forestiller mig, hvis man drager et par konklusioner i hr. Ahlmann-Ohlsens ånd, er, at man siger: nu laver vi nogle reservater rundt omkring i Danmark. I disse reservater kan man pumpe rent grundvand op, og oven på jorden driver vi økologisk landbrug, men i resten af landet må man gerne køre den optimale økonomiske model, som man kører efter i landbruget i øjeblikket. Bevares, jeg ved da godt, at landmændene er presset af konkurrence osv., men det, der skal ske, er, at vi lægger et andet pres på dem, nemlig det, der går i retning af, at man får et økologisk forsvarligt landbrug, for ellers får man det ikke herhjemme, og det er nu engang nødvendigt.

Til sidst vil jeg sige, at det, der mangler, er en overordnet målsætning, og den må miljøudvalget simpelt hen finde ud af at fastlægge. Når man kan lave en overordnet målsætning for, hvor meget svovlforureningen skal nedbringes, kan man vel også gøre det for nitratnedbringelsen. Det skulle ikke være så besværligt. Man kan vel sætte den op i procenter, men det må være udgangspunktet, for ellers bliver det hele noget småpilleri, som der i virkeligheden ikke kommer nogen resultater ud af.

Hvad angår midlerne til at nedbringe nitraten, må der være maksimale grænser for, hvor meget den enkelte hektar overhovedet må belastes med kunstgødning og naturgød-

ning, for ellers batter det ikke noget. Jeg tror ikke, at man gennem en afgift på kunstgødning og på nitrat i det hele taget – jeg mener nemlig også, der skal være en afgift på importen af foder – løser problemet, men den kan selvfølgelig være med til at løse det, og desuden kan den være med til at sikre nogle af de økonomiske midler, som nødvendigvis må til, hvis man vil løse problemerne med gårdmøddingernes nuværende tilstand.

Så vil jeg sige, at der er ikke så mange ud over fru Lone Dybkjær, der har talt om, at man naturligvis skal udnytte naturgødningen så godt som overhovedet muligt, og derfor skal man udnytte den i biogasanlæg. Det betyder formentlig også, at man på lettere vis end ellers vil kunne løse opbevaringsproblemerne på det enkelte brug, hvis man reelt satser på at få en udvikling af biogas i de mange små lokalsamfund. Det er jo sådan – ulykkeligvis, kan man så sige – at kvægbrugene er koncentreret i bestemte dele af landet, og så må og skal der nogle strammere regler for udbringning til end dem, der er i handlingsplanen, som den ser ud nu. Endelig synes jeg, det ville være væsentligt at diskutere, om man ikke burde inddrage nogle af de mange marginaljorder og sige: dem friholder vi for kunstgødningsbelastning overhovedet, man friholder dem til græsning, og det er der mange årsager til, ikke bare nitratbelastningen, men også gode økologiske årsager på anden led, naturmæssige årsager.

(Kort bemærkning).

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Det glæder mig, at fru Anne Grete Holmsgård lytter til den konservative pressetjeneste en lørdag eftermiddag. Sådan skal det være.

Jeg vil blot sige, at fru Anne Grete Holmsgårds lytten må være blevet forstyrret af et eller andet, for der skulle hverken pumpes vand op i specielle reservater eller andet spændende, sådan som fru Anne Grete Holmsgård lægger op til. Det, der var vores tanke, var at få gang i debatten om en styrkelse af det lokale tilsyn, således at kommunerne holder øje med og koncentrerer indsatsen om den forurening, der kommer fra landbrugene, og så foreslog vi, at man måske kunne diskutere tanken om et skåneområde præcis dér, hvor der foregår vandindvinding. Kommunerne kunne jo kortlægge, hvor der